

στολῆς. Ὁ δὲ Κύριος χαμογελῶν, Ὁ θανμασίς, εἶπεν, ἔχομεν στρατιώτας· διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν μὲ ὀλίγον προσφάγιον γίνονται φίλοι· ἄλλοι δὲ τόσον εὐπειθεῖς εἶναι, ὥστε προθύμως ὑπακούουν, καὶ πρὶν ἀκούη καταλάβωσι τὸ προσταττόμενον.—ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἡ ΖΩΗ μᾶς πλανᾷ· ὁ δρόμος τῆς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μᾶς συνοδεύει, διὰ νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς δυσκολίας καὶ τραχύτητας τοῦ ταξιδίου. Ἡ δόξα μᾶς ὑπόσχεται μεγάλας ἡδονάς, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ψευδῆ φῶτα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπάτοῦν καὶ μᾶς ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν δρόμον· ἐάν δὲν φροντίζετε διὰ τὰς μεγαλειότητας καὶ ὑπερηφανίας τοῦ βίου, θέλετε ἀποφύγειν μεγάλους κόπους καὶ πολλὰς ἀνησυχίας. Ὅστις ἔχει θάρσος νὰ τρέξῃ κατόπιν τῆς δόξης, ἐμπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του· ἀλλ' ἔχετε εἰς τὸν νῆν σας πάντοτε, ὅτι πολλάκις οἱ σκοποὶ μᾶς, οἱ πόθοι μᾶς, αἱ προσπαθήσεις μᾶς, ἀποβαίνουν ὅλα μάταια· εἶναι ὡς οἱ λεπτοὶ ἐκείνοι ἀτμοὶ, οἱ ὁποῖοι συσσωρεύονται ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ, ὡς φανῇ ὁ ἥλιος, διαλύονται καὶ χάνονται.

Ὡ φίλοι μου, τί ἀκατανόητον πράγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος! ὁποῖα ἐνωσις παθῶν μωρῶν, καὶ σκέψεων πάλιν τόσον σοφῶν! ζῶη τόσον σύντομος, ἔ σκοποὶ τόσον ἐκτεταμένοι! τόσαι γνώσεις σχεδὸν ἀνωφελῶν πραγμάτων, ἔ ἀληθῆς ἄγνοια τῶν ὅσα του συμφέρουν! μὲ τόσον στοχασμὸν, τόσον προβλεπτικὸν, τόσῃ ἐπιμονῇ εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ τὰ ἀποστήματα καὶ τὰς ιδιότητας τῶν ἀπωτάτων σωμάτων, καὶ ὁμως μὲ τόσῃ ἀδυναμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του! Τέλος, μὲ τόσον ἀπληστον ἐπιθυμίαν τῆς εὐδαιμονίας, ἔ μὲ τόσα ὀλίγα μέσα ἔ φῶτα διὰ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων! Φίλοι μου, βλέπω ὅτι σβίνεται ἡ λαμπὰς τῆς ζωῆς μὲ εἰς τὴν στιγμὴν, ὅτε ἤρχιζα νὰ μανθάνω καὶ νὰ μορφῶνω τὸ λογικὸν μου.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΝΑΤΡΟΦΗ τῶν κορασίων ἐκτελεῖται κακῶς, ἢ παραμελεῖται διόλου, ἂν καὶ ἦναι ὄχι ὀλιγώτερον ἀξία προσοχῆς ἀπὸ τὴν τῶν ἀρρένων. Ὡς μέλλοντα μίαν ἡμέραν νὰ κατασταθῶσιν οἰκοκύριαι, νὰ οἰκονομῶσιν οἰκίαν, θέλουν διοικεῖν δούλους, θέλουν ἔχειν ἄνδρα διὰ νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῆ, καὶ παῖδας νὰ ἀναθρέψωσιν.

Αἱ οἰκίαι, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, δὲν ὑποστηρίζονται τάχα

ἢ δὲν ἀφανίζονται, δὲν ἀνεγείρονται ἢ δὲν καταστρέφονται, ἀπ' αὐτάς; Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων δὲν εἶναι ἔργον αὐτῶν; Εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦτων δὲν ἀκολουθοῦν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις; Ὅποιās προφυλάξεις λαμβάνομεν διὰ νὰ αὐξήσωμεν ἢ νὰ διατηρήσωμεν τὴν περιουσίαν μας, ἤτις δὲν χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς κάμμιαν ἀξιότητα ἢ προτέρημα! Διὰ τί νὰ μὴ λαμβάνωμεν ἐπίσης προφύλαξιν, διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὰ κοράσια καλὴν ἀνατροφήν, ὥστε νὰ στολίσωμεν αὐτὰ μὲ τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρετὰς;

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων στοχάζονται, ὅτι τὰ κοράσια δὲν πρέπει νὰ μανθάνωσι πολλά· δὲν πρέπει, λέγουσιν, νὰ γίνωσι σοφαὶ γυναῖκες· αἱ ἐπιστῆμαι τὰς ἀποκαθιστῶσι ματαιόφρονας καὶ ὑψηλόφρονας· ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ νὰ μάθωσι πῶς νὰ διοικῶσι μίαν ἡμέραν τὰ τῆς οἰκίας, καὶ νὰ ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τοὺς ἄνδρας των. Ἡ φύσις τὰς ἐπροίκισε μὲ τὴν φιλοπονίαν, καθαρότητα, ἔ οἰκονομίαν, διὰ νὰ τὰς ἀπασχολῇ ἡσύχως εἰς τὰ οἰκιακά· εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ περιορίζονται, καὶ νὰ μὴ προχωρῶσι περαιτέρω.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα μὴ κάμωμεν τὰς γυναῖκας ἡμιμαθεῖς ἢ ἀξιογελάστως σοφάς· ἀλλ' ἐπεὶ τάχα ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέφονται εἰς τὴν παντελῆ ἀμάθειαν, καὶ νὰ περιορίζονται εἰς μόνον τὰ οἰκιακά πράγματα; Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν σύντροφόν του ὡς δούλην; Ἡρέπει νὰ ἦναι στερημένος, συζῶν μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τὸ καλῆτερον τῆς κοινωνίας φέλητρον; Διὰ νὰ τὴν καταδουλώσῃ καλῆτερα, πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίξῃ τοῦ ν' ἀκούη, καὶ νὰ γνωρίξῃ τίποτε; Θέλει νὰ ἔχῃ ἐν ἀληθῆς αὐτόματον ἢ ἀνδρόποδον; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, οὕτω δὲν εἶπεν ἡ φύσις, ἤτις χορηγεῖ εἰς τὰς γυναῖκας πνεῦμα τόσον εὐάρεστον ἔ λεπτόν· ἐξ ἐναντίας, αὐτὴ τὰς θέλει νὰ συλλογίζονται, νὰ κρίνωσι, ν' ἀγαπῶσι, νὰ γνωρίζωσι, νὰ καλλιεργῶσι τὸ πνεῦμά των, καλλωπίζουσαι τὴν μορφὴν των. Εἶναι τῶντι ἀπρεπον νὰ τὰς ὑποχρεῶνωμεν νὰ σπιδάξωσι μαθήματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς αὐτάς, τὰ ὁποῖα ἤθελαν εἶσθαι μάλλον ἐπιβλαβῆ παρὰ ὠφέλιμα· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλος σκόπελος, ἴσως ἐτι μάλλον επικίνδυνος, τὸν ὁποῖον πρέπει ὄχι ὀλιγώτερον ν' ἀποφεύγωμεν· ἦρουν, ἢ παντελῆς ἀμάθεια, ἢ ἔλλειψις τῶν γνώσεων, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι, ἢ δύνανται νὰ προξενήσωσιν εἰς αὐτάς τιμῆν, καὶ νὰ στολίσωσι, χωρὶς νὰ βλάψωσι, τὸ πνεῦμά των.

Μένον ἀμαθῆς καὶ συνεθίζον εἰς τὴν ὀκνηρίαν ἐν κοράσιον, παραδίδεται εἰς τὸν ἐξωθεν στολισμὸν, καὶ ὁ στολισμὸς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀδυναμία ψυχῆς, εἶναι, πηγὴ ἀνεξάντλητος ἐνοχλήσεων. Ἡ ἀδιακόπως ἀποπλανημένη